

[Socialministeren.]

sterne. Jeg mener imidlertid, at kommunerne må tage hensyn til personens behov for at komme i den pågældende pleje, og at man må indrette sig efter det.

Venstres ordfører, det ærede medlem hr. P. E. Eriksen, kom ind på en række interessante betragtninger særlig vedrørende samarbejde med andre myndigheder, specielt sundhedsmyndighederne. Jeg er helt enig i disse betragtninger. Jeg kan sige — og det er samtidig svar til dem, der var inde på uddannelsesproblemet — at vi i øjeblikket forhandler med sundhedsstyrelsen om, hvordan uddannelsen af personale til pleje- og alderdomshjem skal tilrettelægges. Jeg vil gerne i udvalget nærmere gøre rede for, hvad man på dette område har tænkt sig.

Det ærede medlem hr. P. E. Eriksen har også ret i, at vi skal slette grænserne inden for de forskellige grupper af hjem, for de tjener, når alt kommer til alt, samme formål. Sondringen mellem de forskellige hjem er da også ved at blive slettet. Således er hjem for kronisk syge og sygehjem det samme som plejehjem; vi lægger det altså sammen. Når vi ikke fuldstændig kan ophæve sondringen mellem de to grupper, på den ene side alderdomshjem og på den anden side sygehjem, plejehjem o. s. v., skyldes det refusionssystemet. Alderdomshjem får jo inden for de takster, vi godkender, refunderet op til 80 pct., medens invalidehjem og andre hjem får op til 91 pct. Før vi har fået en anden refusionsregel, kan vi altså ikke ophæve grænserne fuldstændigt.

Hvad angår refusionsreglerne, vil jeg gerne i øvrigt sige til det ærede medlem fru Clara Munck, at det er måske nok et af de steder, hvor jeg er hoppet over, hvor gærdet var lavest. Jeg har ikke ændret refusionsreglerne. Jeg har fastholdt dem, der er gældende i dag.

Dette er også svar til det ærede medlem fru Birthe Wetlesen, der kritiserede § 12. Det er ganske de samme regler, som vi har i dag. Skulle jeg have fulgt udvalgets indstilling om en anden opdeling, skulle jeg samtidig være kommet med et forslag om en merudgift på i øjeblikket 25 mill. kr., stigende pr. antal byggede hjem, og det er jeg altså vejet tilbage for i betragtning af den økonomiske situation. Det er spørgsmål, der ligger foran os til senere løsning, og

dermed vil så også nogle af de problemer, som det ærede medlem fru Clara Munck var inde på, blive løst.

Hvad angår tilsynet, vil jeg stærkt fremhæve, at har vi kommunale og andre amtslige hjem af den slags, er der jo et almindeligt folkevalgt tilsyn gennem socialudvalget, men har vi rent private hjem, kan de optræde som en forretning, der tjener penge på forsorgen. Jeg taler ikke her om dem, som modtager patienter, der ikke får folke- eller invalidepension, men om dem, der modtager patienter, der får folke- eller invalidepension, op til et antal på 8. Det er min opfattelse, at vi så ofte offentligt har været ude for kritik af forholdene på private hjem, at det er nødvendigt for os nu at lave en ændring. Denne ændring skal efter lovforslaget gå ud på, at vil man modtage folke- og invalidepensionister i et tal af over 8 i pleje, skal hjemmet være en selvejende institution. Det betyder, at ingen enkeltperson kan eje det, have overskud af det, ændre formuebetingelser, træffe afgørelse om afståelse af hjemmet el. lign.

Jeg har også ment, at det vil være rigtigt, at vi for de private hjem, ligesom vi har det på de kommunale hjem, får et folkevalgt tilsyn. Jeg hørte den konservative ordfører skarpt kritisere dette tilsyn. Vi har kendt det gennem mange, mange år inden for børne- og ungdomsforsorgen, at et tilsyn slår kreds om en institution og hjælper den frem til gode og gunstige vilkår. Tilsyn er ikke altid snageri, tilsyn kan også være støtte, og det vil fremgå af det regulativ og den vejledning, som socialministeriet vil udsende i den anledning.

Der blev spurgt, om vi ikke kunne lade amtsplejeudvalgene overtage tilsynet. Disse udvalg er ikke obligatoriske, så der er nogle steder, hvor de vil komme til at mangle. Andre steder vil de blive bebyrdet med så meget arbejde, at de overhovedet ikke vil kunne klare det. Derfor lægger vi tilsynet ud til kommunen, hvor hjemmet findes. Det er den nærmeste vej, vi kan komme, og jeg tror ikke, man behøver at være bange for, at de pågældende hjem vil føle det som snageri. Men naturligvis vil jeg gerne drøfte spørgsmålet i udvalget.

Jeg skal sige til det ærede medlem fru Clara Munck, at ved begrebet yngre invalider i relation til hjælp i kollektivhuse tæn-